

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215203752
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8215203752.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolňakovej a JUDr. Andreja Radomského v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: S.. Z. Š.I., J.. XX.X.XXXX, G. G. XX, o zaplatenie 5987,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/260/2015-182 z 26.11.2018, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit: „Žalobu v časti o zaplatenie nad sumu 4840,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 13.4.2015 do zaplatenia, teda v prevyšujúcej časti zamieta. Stranám nepriznáva nárok na náhradu trov konania.“

2. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 5.987,38 Eur spolu s poplatkami 4,60 Eur, úrokom do predčasnej splatnosti úveru 289,15 Eur, úrokom z omeškania do predčasnej splatnosti úveru vo výške 6,66 Eur, úrokom 13,90% ročne z 5.987,38 Eur od 03.04.2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z 5.987,38 Eur a nezaplatených úrokov 289,15 Eur od 03.04.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 5C/26/2015-115 zo dňa 27.10.2017 rozhodol tak, že výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 4,60 Eur titulom nezaplatených poplatkov za poistenie, v časti o zaplatenie sumy 11,56 Eur titulom nezaplatených úrokov do predčasnej splatnosti úveru, v časti o zaplatenie sumy 4,35 Eur titulom nezaplatených úrokov z omeškania do predčasnej splatnosti úveru zastavil. Výrokom II. pripustil zmenu žaloby v časti požadovaného úroku z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 5.987,38 Eur od 03.04.2015 do zaplatenia a zo sumy 277,59 Eur od 03.04.2015 do zaplatenia. Výrokom III. žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 4.840 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 13.04.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. vo zvyšku žalobu zamieta a výrokom V. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1 2% voči žalovanému. Na základe podaného odvolania, odvolací súd vrátil uznesením č.k. 14Co/10/2018-154 vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie vo výroku IV. a V. z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať členenie splátok v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018 a taktiež z dôvodu, že právny záver súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej RPMN nie je dostatočne odôvodnený. Predmetom konania tak ostalo konanie o zaplatení sumy nad 4.840,- Eur s príslušenstvom.

3. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca na základe úverovej zmluvy zo dňa 23.10.2014 poskytol žalovanému úver v sume 6.000,- Eur z toho 300,- Eur predstavoval poplatok za poskytnutie úveru, teda žalovanému poskytol sumu 5.700,- Eur. Zo zmluvy vyplýva, že úrok bol dohodnutý vo výške 13,90% ročne, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,30 Eur mesačne. Žalovaný sa zaviazal uhradiť žalobcovi 120 splátok po 93,70 Eur k 27. dňu v tom, ktorom mesiaci. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 28.10.2024. RPMN bola určená vo výške 16,51%, pričom priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy bola 16,81%. Celková suma, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť za úver bola suma 11544,- Eur. Žalovaný neplnil svoje povinnosti riadne a včas. Titulom splátok úveru žalobcovi uhradil sumu 860,- Eur. Oznámením o zosplatnení zo dňa 2.4.2015 žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru pre neplnenie povinnosti zo zmluvy zo strany žalovaného. Žalovaného vyzval na zaplatenie zostávajúcej časti úveru v sume 6.301,88 Eur do 12.4.2015.

4. Na takto zistený skutkový stav súd aplikoval ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods.1, Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1,2,8, §2, §9 ods. 1, 2, 6, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 52, §53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9 a 11, § 54 ods.1, 2, § 565, §563, § 517 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ako aj čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl.5, čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č.93/13/EHS z 5.4.1993 a dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 6000,- Eur. Na účet žalovaného však bola reálne poskytnutá suma 5.700,- Eur, Suma 300,- Eur predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru bola započítaná oproti sume 6.000,- Eur. Čo sa týka dojednanej aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie k uvedenému konštatoval, že pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, preto súd použil na posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že čo sa týka uplatnenej istiny, úrokov a úrokov z omeškania žiadaných žalobcom z úverovej zmluvy, súd má za to, že tieto spotrebiteľ individuálne nedojednávajú, keďže sú vopred predtlačené, bez možnosti vpisovania nových údajov, či ich úpravy. V zmluve o úvere absentuje riadne uvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru súdu prvej inštancie dojednanie v čl./11/4 OP pre úvery občanom nemožno považovať za určité a jasné. Dlžník má podľa zmluvy plniť aj neprijateľné plnenie, teda až po ich prípadnom zaplatení by došlo k ukončeniu trvania zmluvy, čo je podľa názoru súdu neprijateľné. Súd zároveň konštatoval, že poplatok za poskytnutie úveru v sume 300,- Eur je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pričom súdy uvedenú skutočnosť už opakovanne judikovali, teda dodávateľ je povinný sa zdržať jej používania. Vzhľadom k uvedenému súd neakceptoval ani celkovú výšku nákladov na úver podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010, keďže je nesprávne uvedená a jej obsahom je aj nárok z neprijateľnej zmluvnej podmienok. Absencia uvedených náležitostí mala za následok, že sa žalobcom poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) cit. zák. Žalobca má tak právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru v sume 5.700,- Eur a prípadne právo na úhradu úrokov z omeškania z tejto sumy. Žalovaný je povinný uhradiť poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov, teda len sumu, ktorá mu bola poskytnutá, poníženej o jeho plnenie žalobcovi. Keďže žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5.700,- Eur z ktorého uhradil žalobcovi sumu 860,- eur, je žalovaný povinný na istine zaplatiť žalobcovi sumu 4.840,- Eur (5.700,- Eur - 860,- Eur), teda sumu, na zaplatenie ktorej bol žalovaný právoplatne zaviazaný rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 27.10.2017. Vzhľadom na uvedené súd žalobu v časti o zaplatenie nad sumu 4.840,- eur s prísl. žalobu zamietol

5. Čo sa týka trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP tak, že ich náhradu stranám nepriznal z dôvodu, že strany sporu boli v konaní navzájom úspešní a neúspešní a zároveň sa nejednalo o neúspech nepatrný. Žalobca bol neúspešný v časti istiny, rovnako uplatnených úrokov (kapitalizovaných ku dňu rozhodnutia súdu) a časti úrokov z omeškania. Žalovaný si náhradu trov konania ani neuplatňoval.

6. Proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie žalobca, ktorý namietal nesprávne právne posúdenie ako aj nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd na základe vykonaného dokazovania. K absencii údajov o dobe trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. žalobca uviedol, že je zrejmé a logické, že žalobca vopred nevie dátumovo určiť, kedy žalovaný

splní svoje záväzky voči veriteľovi, avšak podmienku jasnosti nespĺňa len určenie doby dátumom. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 7Co/281/2017 z 31.7.2018, z ktorého vyplýva, že podľa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný dátum konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. K poplatku za poskytnutie úveru žalobca uviedol, že sumu 300,- Eur z poskytnutého úveru použil na úhradu poplatku započítaním na poskytnutý úver v deň jeho poskytnutia. Uvedené bolo dojednané v ods. 1.2 Základných podmienok úveru a žalobca mal zato, že takýto postup nespochybňuje samotný výšku poskytnutého úveru ani neznižuje istinu dlhu žalovaného. Poukázal na to, že s poskytnutím úveru žalobcovi reálne vznikajú organizačné, administratívne a ostatné priame či nepriame náklady, na pokrytie ktorých je určený aj uvedený poplatok za poskytnutie úveru. Žalobca mal za to, že podmienka úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia a bola v zmluve ako aj v sadzobníku poplatkov vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne, keďže poplatok bol v zmluve riadne vymedzený a žalovaný s ním bol riadne oboznámený a vyslovil s ním súhlas. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/19/2017-103 z dňa 29.11.2017, ktorý poplatok za poskytnutie úveru nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Keďže podľa názoru žalobcu nemožno poplatok za poskytnutie úveru považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, údaj RPMN bol uvedený správne, a preto nemožno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené navrhol žalobca napadnuté rozhodnutie zmeniť v celom rozsahu tak, že odvolací súd žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolací súd vzhľadom na aplikáciu ustanovenia § 390 písm. a) CSP vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k novej aplikácii ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s absenciou náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j) zmluvy o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého nepostačuje len uvedenie výšky RPMN ale je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Taktiež, aby sa žalobca vyjadril k záverom Súdneho dvora EU vo veci C-377/2014, v zmysle ktorého celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Odvolací súd vyzval žalobcu, aby sa vyjadril aj k spôsobu, akým sa poplatok premietol do údaja RPMN a k judikovaným záverom o neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 1.2. poplatku za poskytnutie úveru a to k rozhodnutiam Okresného súdu Skalica č.k.5C/359/2014-64 z 1.3.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava, rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 13C/354/2015 z 1.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/158/2017 zo dňa 5.12.2017.

9. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.9.2019 uviedol, že čo sa týka ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmluve o úvere sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN a to výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Žalobca uviedol, že v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je upravená základná rovnica, ktorá kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Poukázal na to, že zákon nepožadoval uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet PRMN a ani predpoklady pre výpočet PRMN nemuseli byť v zmluve špeciálne označené pod názvom „predpoklady pre výpočet RPMN“. K poplatku za poskytnutie úveru žalobca uviedol, že použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve v ods. 1.2. Základných podmienok nijako nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutej žalobcovi ani neznižuje istinu dlhu žalovaného. Uviedol, že poplatok bol v zmluve jasne, zrozumiteľne vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými podmienkami poskytnutia úveru. Úverová zmluva v bode 2.5. upravovala podmienky, za ktorých tento poplatok mal byť klientovi vrátený v celom rozsahu. Žalobca poukázal aj na primeranosť výšky predmetného poplatku. K samotnému charakteru poplatku uviedol, že žalovanému poskytol úver, za čo mu prináleží protiplnenie a to v podobe zmluvných úrokov ako aj v podobe výslovne, jasne a zrozumiteľne v zmluve dohodnutého poplatku, pričom v oboch prípadoch sa jedná o hlavný predmet plnenia z úverovej zmluvy. Zároveň však uviedol, že v súvislosti s poskytnutím úveru žalobcovi vznikajú organizačné, administratívne a ostatné priame či nepriame náklady, na pokrytie ktorých je určený aj predmetný poplatok. Čo sa týka premietnutia poplatku do údaja o RPMN, tak do uvedeného bol podľa žalobcu zahrnutý aj poplatok za poskytnutie úveru, keďže celková výška nákladov predstavuje násobok počtu splátok a výšky splátok spolu so započítaním poplatku za

poskytnutie úveru. K nožnej aplikácii ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka žalobca uviedol, že voči rozhodnutiam špecifikovaným odvolacím súdom vo výzve podal žalobca dovolania, pričom v jednom prípade bolo dovolanie odmietnuté pre neprípustnosť kvôli nesplneniu majetkového cenzu a v druhom prípade dovolací súd doposiaľ nerozhodol, preto má žalobca za to, že poplatok za poskytnutie úveru nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie oprávnenou osobou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody, ani vyjadrenie žalobcu na výzvu odvolacieho súdu neumožňujú zrušenie, či zmenu rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať rozsudok z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Žalovaný namietal v zmysle ustanovenia § 365 ods.1 písm. f) CSP nesprávne skutkové zistenia prvoinštančného súdu, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov. Z odvolania žalobcu však nie je zrejmé, ktoré konkrétne zistenia považuje žalobca za nesprávne. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky stranami sporu označené dôkazy a postupom v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotiac ich vo vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na predmet sporu, hospodárnosť konania a ich dôležitosť pre rozhodnutie vo veci samej, vecne správne uzavrel, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej úverovej zmluvy dňa 23.10.2014, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému sumu 6.000,- Eur. Podľa výpisu z účtu žalovaného žalobca vyplatil žalovanému sumu 5.700,- Eur, z dôvodu, že sumu 300,- Eur v deň poskytnutie úveru započítal titulom poplatku za poskytnutie úveru. Z dôvodu neplnenia povinností zo strany žalovaného, došlo žalobcom k predčasnemu zosplatneniu úveru a to oznámením o zosplatnení zo dňa 2.4.2015, v zmysle ktorého žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie zostávajúcej časti úveru vo výške 6.301,88 Eur do 12.4.2015. Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam.

13. Odvolací súd sa stotožnil aj s namietaným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, teda má za to, že súd prvej inštancie na správne zistený skutkový stav, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že vo viacerých rozhodnutiach súdov bol už poplatok za poskytnutie úveru dojednaný v bode 1.2. zmluvy o úvere vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na jednotlivé z nich (rozsudok Okresného súdu Skalica sp.zn. 5C/359/2014 zo dňa 1.3.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Tranve, rozsudok Okresného súdu Košice II. sp.zn.13C/354/2015 z 1.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Košice sp.zn. 5Co/158/2017 z 5.12.2017) poukázal odvolací súd vo výzve zo dňa 5.9.2019. Čo sa týka vyjadrenia žalobcu, že v oboch uvedených prípadoch podal dovolanie, pričom jedno z nich bolo odmietnuté pre neprípustnosť a v druhom prípade ešte nebolo vo veci rozhodnuté, odvolací súd poukazuje na záväznosť predmetných rozhodnutí do momentu, kým tieto nebudú dovolacím súdom zrušené. Je nevyhnutné taktiež poukázať na to, že žalobca nepreukázal, že dovolací súd v zmysle § 444 ods. 2 odložil právoplatnosť rozhodnutia, preto uvedené rozhodnutie naďalej spôsobuje právne účinky, ktorými je aj jeho záväznosť. Keďže uvedenými rozhodnutiami došlo k vyhláseniu poplatku za poskytnutie úveru za neprijateľnú zmluvnú podmienku, je žalobca povinný v zmysle § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka zdržať sa používania tejto podmienky a zároveň aj vymáhania plnení súvisiacich s uvedenou podmienkou. Odvolací súd poukazuje na ďalšie rozhodnutia, v ktorých súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí označili poplatok za poskytnutie úveru za neprijateľnú zmluvnú pokutu a to napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co/34/2019 z 24.4.2019,

rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/151/2018 z 16.1.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/171/2018 z 31.1.2019.

15. Odvolací súd taktiež považuje za potrebné konštatovať, že uvedený poplatok považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a to z dôvodu, že poskytnutiu uvedeného plnenia žalovaným žalobcovi nekorešponduje žiadne protiplnenie zo strany žalobcu. Žalobca síce uviedol, že uvedený poplatok pokrýva organizačné, administratívne a ostatné priame či nepriame náklady, avšak uvedené tvrdenia predstavujú široko koncipované úkony, ktoré neboli zo strany žalobcu bližšie špecifikované, teda žalobca neuviedol aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, keď zaň má zaplatiť poplatok 300,- eur, nakoľko za poskytnutie úveru spotrebiteľ zaplatí odmenu v podobe úrokov. Zákon o spotrebiteľských úveroch síce predpokladá okrem úrokov aj inštitút poplatku, ale je nevyhnutné, aby sa zaplacením ceny poplatku za poskytnutie úveru uhradzovalo skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi, ktoré je v jeho záujme. Uvedený poplatok slúži výlučne dodávateľovi, pričom nie je preukázané, na pokrytie akých služieb bol dojednaný a ani tá skutočnosť, či žalobca si tento poplatok osobitne vymienil. Pre porovnanie odvolací súd dáva do pozornosti Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája. 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene“. Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spolpláňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012).

16. Vzhľadom na uvedené, teda, že odvolací súd vyhodnotil uvedený poplatok rovnako ako súd prvej inštancie a to ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná od vzniku právne vzťahu, žalobca bol v zmysle zmluvy o úvere povinný poskytnúť žalovanému úver vo výške 6.000,- Eur, pričom z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že mu boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 5.700,- Eur. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj celkovej výšky poskytnutého úveru, a teda absentuje náležitosť ustanovená v § 9 ods. 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a s tým súvisiaci aj náležitosť v ustanovení § 9 ods. 2 písm. h) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže podľa uvedeného ustanovenia zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v samotnej zmluve a jedným z nich aj výška poskytnutého úveru, ktorý nebol v sume 6000,- Eur ako to bolo deklarované v zmluve ale len vo výške 5.700,- Eur. S poukazom na uvedené aj odvolací súd má za to, že zmluva o úvere neobsahuje všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, pričom sa stotožňuje s názorom žalobcu, že tieto údaje nemusia byť konkrétne označené ako predpoklady potrebné na výpočet, avšak musia byť v zmluve uvedené v súlade so skutočným stavom.

17. Keďže absencia uvedených ustanovení má za následok bezúročnosť a bez poplatkovosť poskytnutého úveru podľa § 11 ods.1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, postupoval súd prvej inštancie v súlade so zákonom, keď od sumy žalobcom poskytnutých prostriedkov odpočítal žalovaným uhradené sumy a na zaplatenie rozdielu zaviazal žalovaného a v rozsahu nad uvedenú sumu žalobu zamietol. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Nič to nemení na záveroch, aké v predmetnej veci prijal odvolací súd vo svojom uznesení 14Co/10/2018-154 zo 14.6.2018. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie v teraz preskúmanom rozhodnutí sú odlišné od jeho predchádzajúceho rozsudku.

18. Čo sa týka výroku o náhrade trov prvoinštančného rozhodnutia, z odvolania nie je zrejmé, v čom vidí žalobca nesprávnosť predmetného výroku, avšak je zrejmé, že vzhľadom na to, že sa jedná o závislý výrok vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, v ktorej žalobca žiada o zmenu napadnutého rozhodnutia a vyhovie žalobe v plnom rozsahu, žiada aj o zmenu výroku o nároku na náhradu trov konania tak, že táto bude priznaná v plnej výške. Keďže odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, potvrdil aj súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov konania.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaný ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Keďže žalovaný si

trov odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu žiadne nevyplývajú, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).